

jonge reiziger zich teveel door het buitenlandsche laat imponeeren en zijn afkomst, zijn vaderland min of meer bewust en moedwillig verloochent. De kunst moge dan al, in hoogsten zin, geen vaderland hebben, zij moge internationaal zijn, — die hoogste zin bereikt zij slechts door een volledige aanvaarding en verdieping van het eigene heén.

Ik voel in dit hier tentoongestelde werk van Charles Eyck voorshands nog voornamelijk het „eruit breken”, wat bij hem een qualiteit is, omdat het hier zeer zeker geen geval van gecamoufleerd onvermogen betreft, maar van strijd om de eigen stem te ontdekken, — een reeds groot kunnen voller inhoud te geven. Zulk een „eruit-breken” is, in gevallen als de zijne, het teeken dat men wil beginnen met „naar binnen door te breken”...

Veel van de hier hangende stukken vertoonen een invloed van moderne Franschen, (met name Rousseau le Douanier); er wordt, met hun voorbeeld voor oogen, naar een styleering gestreefd eerder dan dat — en dit moet toch het ware heeten —, zónder „voorbeeld”, de styleering als vanzelf uit den eigen groei opkomt. Ik noem bijv. het portret van „mijn vriend René”, waar het sujet in schildersjas en op pantoffels met zijn kat, geplaatst werd in en tegen een achtergrond van een modern-strak stads-décor. Men voelt echter in dit en in andere stukken, — vooral ook in de doeken die, met ploegende ossen, boerenfiguren, enz. een brok Italiaansch landleven verbeelden en die ik tot het beste van deze expositie reken —, het kiemen van het eigene dat schijnt te willen groeien naar een evenwicht van een, niet te miskennen, Breughelsche, op het primitief-zinnelijk gerichte, levensdrift en een verfijnd-intellectueel uitgaan naar het constructieve. Ik ben er mij van bewust, dat dit een vage karakteristiek is van wat ik als kern in dit talent beschouw. Misschien wordt het iets minder vaag als ik 't zóo zeg: Eyck lijkt mij, bewust georiënteerd als hij vooralsnog is naar het Latijnsch-sculpturale, symbolische, — zijn onmiskembaren, Germaanschen drang naar 't picturaal-realistische al te zeer te onderdrukken. Maar misschien klinkt ook dít te zwaar en schijnt het te vèr gezocht....

De thans bestaande kloof werd m.i. tot nu toe nog wel 't best overbrugd in zijn glas-in-lood raam, dat ook hier aanwezig was: daarin worden de bloem(lelie)motieven gegeven in een decoratief verband, zonder dat dit hun bloei in vorm en kleur knelt....

A. E. v. d. T.

LEONID EN RIMMA BRAILOWSKY IN DE AMSTERDAMSCH ATELIERS VOOR BINNENHUISKUNST.

Een tweetal Russische kunstenaars, wien de revolutie niet tot revolutionair werk heeft aangezet, Leonid en Rimma Brailowsky, leven nog geheel voort in de tradities van het oude Tsarenrijk. Hun kunst is een

afspiegeling van wat in het volk leeft, zoowel van de oude volkskunst als van de Russische iconen, van de kleurige versieringen en de geornamenteerde en verluchte manuscripten.

Leonid studeerde aan de academie te St. Petersburg voor architect en decorateur, werd daarna professor aan de academie voor schoone kunsten van Stroganoff te Moscou en tooneel-decorateur aan de Keizerlijke opera.

Na de revolutie van 1917 trok hij het land uit, naar Constantinopel, en naar Belgrado, waar hij tooneel-decorateur aan de Koninklijke schouwburg werd.

Sinds 1924 woont en werkt hij met zijn vrouw, Rimma Brailowsky die bijzondere studie der Russische boerenkunst gemaakt heeft en ook een uitgesproken decoratieve aanleg bezit in Rome.

Hun werk kenmerkt zich, wat de voorstellingen betreft, tot de sfeer der oud-Russische-, soms der Byzantynsche kunst. Het zijn religieuze onderwerpen, maar ook ridder-verhalen, vrome optochten met priesters en popen, edellieden ter jacht gaande, en daarnaast het Russische volksleven, interieurs, markten, feestelijkheden, en dit alles gezien als decoratieve tafereelen.

In de uitvoering van hun werk toont Brailowsky zich dan ook nog heel sterk de decorateur, die zonder atmosferische samenhang zijn beelden strak en vast in heldere kleuren tegen elkaar zet. En ook in de achtergronden, met koepelgebouwen, met torens en ornamentale boomen, zien wij den tooneelschilder; terwijl wij in de ornamentatie der gewaden, in de zeer uitvoerige hoofdtooisels der „jonggehewden”, in de kleedij der „processiegangers” de hand van Mevr. Brailowsky vermoeden.

Het is zeer opmerkelijk werk, dat ons bekoort, zooals een oud manuscript dat doen kan. Eerst vinden wij het mooi om de kleur en toon, er domineert veelal een roodbruin, een mooi blauw, een goudachtig bruin in; maar daarna zien wij een rijkdom aan details die ons boeit, en dan vinden wij het hoe langer hoe interessanter, en gaan wij ervan houden, zooals wij dit ook van een kunstvoorwerp doen, waar de rijkdom en veelheid der details toch de hoofdvorm niet verloren doen gaan, maar tot de schoonheid er van bijdragen. Het is werk dat op den eersten indruk niet overweldigt, maar dat bij nader beschouwen wint.

R. W. P. Jr.

